

JE TO MANŽELSTVO...

Ešte raz oná požiadavka – prečo? – manželský model ako pochopenie – ako sa to deje?

„...ani jeden z vás, ak sa nezriekne všetkého, čo má, nemôže byť mojim učeníkom!“ (Lk 14,33 SSV). Takto to Ježiš hovorí. Vráťme sa k tomu a pýtajme sa: Prečo tá požiadavka? A prečo je podmienka toho byť práve učeníkom?

Odpoveď znova môžeme nájsť v modele, ktorým je manželstvo. Pretože kresťanstvo je manželstvo, je to jednota Ženícha a nevesty, ako píše Pavol: „Zasnúbil som vás jednému mužovi, aby som vás odovzdal Kristovi ako čistú pannu“ (2 Kor 11,2 SSV).

Hovorí sa, že manžel sa musí zrieknuť všetkých ostatných žien. Prečo? Sú vari zlé? Podlé, zločinné? Nehodné? Ani náhodou! Sú medzi nimi mnohé-premnohé dobré, krásne, ušľachtilé, múdre a čnostné! Tak prečo sa ich potom zriekať? No preto, lebo manželstvo znamená patriť už len tej *jedinej*. Vlastne to nie je *zrieknutie* sa všetkých, ako skôr *vyvolenie* jedinej, aby bola Jedinou! Rovnako to platí potom aj o ostatných veciach: muž „opustí svojho otca i svoju matku“ (Gn 2,24 SSV), svoju vlasť, zamestnanie, priateľov, záľuby,... všetko, len aby uskutočnil ono „prilipne k svojej manželke a budú jedným telom“ (Gn 2,24 SSV) – v hebrejskej terminológii „jednou bytosťou“, „jedným človekom“.

Možno poviete: Ale moment! Naozaj toto všetko *opúšťa*? Mnohé z toho mu predsa ostáva, nie? Stále má svoju rodinu, priateľov, často dokonca si ponechá i svoje zamestnanie, či vlasť, nie? Tak ako to je?

Odpoveď je v podstate tohto *zanechania*. Dovtedy to bol priamy vzťah: Ja a moji rodičia. Ja a moje zamestnanie. Ja a moji priatelia. Ja a moje záľuby. Ja a moja vlasť. Všetko toto teraz nahrádza – ak je to opravdivá manželská láska! – len jedinú: Ja a moja manželka, moja milovaná! A všetko ostatné sa posúva o úroveň ďalej, k všetkému ostatnému oteraz pristupuje už len cez a skrze svoju manželku. Jeho rodinou je jeho manželka – a k rodičom chodí už len na návštevy. Jeho záľuby sú merané záujmom a osobou manželky: ak sú prospešné, ponechá si ich, ale nie preto, že ho bavia, ale preto, že slúžia manželke a ich láske, jednote, ich rodine,... A ak neslúžia, nemajú v jeho novom svete miesto, zanecháva ich. To isté zamestnanie. Priatelia. Vlasť. Dovtedy to všetko boli samostatné veci, ktoré chcel kvôli nim samotným. Ale teraz je už len Jedna, ktorú chce pre ňu samotnú: Milá, Nevesta! Je jediná a pre ňu všetko opustil v zmysle, že už nič z toho viac nechce, nevlastní, neprijíma, ani nekoná kvôli tomu samotnému, ale len kvôli manželke, pre ňu, s ňou,... ona je jediným dôvodom všetkého. Takže, áno. Ak je to opravdivá manželská láska, v ktorej sa dvaja stali jedným bytím, potom manžel pre svoju manželku vskutku opustil a zanechal všetko. Zanechal všetko, aby mohol vlastniť, úplne, celkom, bytostne, jedno: ju. Ona je jediné, čomu patrí a jediné, čo mu patrí, čo má, čomu žije. Všetko ostatné už len *využíva*, ale viac to už nevlastní, nelipne k tomu, neslúži tomu, jeho vernosť a oddanosť už viac nepatrí ani otcovi, ani matke, ani zamestnávatelovi, ani vlasti,... jedine jej!

Chápeme tento model?

A teraz späť k Ježišovi. Ježiš hovorí: Ja a Otec sme Jedno. My sme touto dokonalou láskou. Patríme jeden druhému. Úplne. Dokonale. Bezvýhradne. Som Syn svojho Otca a nepatrím

nikomu, iba Otcovi. „Mojím pokrmom je plniť vôľu toho, ktorý ma poslal, a dokonat' jeho dielo“ (Jn 4,34 SSV), nič iné. Moja láska a oddanosť Otcovi je tak úplná a dokonalá, že preň som zanechal všetko, strácam všetko, nevlastním nič, vôbec nič... iba Otca a Otec mňa. A preto som šťastný. Blažený. Nekonečne blažený. „Boh nekonečne blažený sám v sebe“ (KKC 1) – kvôli tejto láske, kvôli tejto jednote, v ktorej vlastním a som vlastnený len JEDINÝM, slúžim JEDINÉMU, som SLOBODNÝ od všetkého... a preto dokonalý v láske! Chápete?

A potom sa Ježiš obracia k nám a hovorí: Môžem vás to naučiť. Buďte mojimi učeníkmi a ja vás naučím žiť Boží blažený život. Naozaj vás to naučím. Ale musíte pochopiť: Nemôžete žiť Boží Trojičný život, Božiu Trojičnú lásku, Božiu Trojičnú blaženosť bez toho, aby vaša láska a vaše darovanie sa Bohu bolo *výlučné*. Dokonale výlučné. Ak sa chcete naučiť žiť môj život, musíte byť ochotní naozaj zanechať všetko. Vyprázdniť úplne samých seba od všetkého, čo nie je Boh: vašu myseľ, váš život, konanie,... celého seba! Všetko, čím ste a čo máte. Nie preto, že by všetko bolo zlé. Hanebné. Zavrhnutie hodné. Nie, to ani náhodou. Svet je dobrý. Mnoho vecí v ňom sú dobré veci. Ale ak chcete *vlastniť* a *byť vlastnení* Jediným – musíte toto všetko ostatné zanechať práve tak, ako manžel zanecháva všetky ženy sveta pre tú jedinú.

Musíte sa zrieknuť svojej mysle s jej fantáziami, túžbami, snami,... aby tak mohla celá vaša myseľ patriť Jedinému a byť naplnená Jediným, ktorý nekonečne presahuje všetky vaše myšlienky, sny, túžby, či predstavy...

Musíte sa zrieknuť všetkých vecí, nevlastniť nič, aby ste mohli celí patriť, byť vlastnení Bohom úplne celí a Boha tak vlastniť úplne celého v tomto akte darovania a oddanosti – a On nekonečne presiahne všetko, čo ste preň stratili. Ale musíte to urobiť.

Oteraz všetko vo vašom živote budú už iba *nástroje*. K ničomu už nebudete pristupovať priamo, ale len „*skrze Krista, s Kristom a v Kristovi*“ a kvôli Kristovi. Nič už nebudete vlastniť, len to využívať – pre Krista, ak Kristus a vaša oddanosť k Nemu dá na využívanie dôvod. Ak nie, zabudnete na to rovnako, ako dieťa v okamihu zabudne na zahodený papierik od zuvačky, či fajčiar na odhodený špak cigarety...

Toto znamená zanechať všetko.

Je to podmienka Božieho života, ktorým je dokonalá jednota lásky s Bohom v dokonalej jednote Trojice.

Ježiš nás môže tomuto všetkému naučiť. Môže nás do tejto jednoty viesť ako svojich žiakov, učeníkov, podľa svojich vlastných slov: „*aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno*“ (Jn 17,21 SSV). Áno, môže to urobiť a urobí to. Ak chceme.

Ak potom túžime.

A ak sme uzrozumení s cenou a sme ochotní ju zaplatiť: „...ani jeden z vás, ak sa nezriekne všetkého, čo má, nemôže byť mojim učeníkom!“ (Lk 14,33 SSV).

Váš Inky